199

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 181 ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠ. 10 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΟΚΩΒΡΙΜΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΟΙ ΔΟΝΚΙΣΩΤΟΙ

τῶν ἐθνῶν, μὴ ἀποκαμόντες ἀκόμη ἀπὸ τὸ ξύλον, ὅπερ κατὰ πᾶσαν τετραετίαν τρώγομεν, ἅμα πραγματικός τις ἀγὼν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκραγῇ, ἐξήλθομεν πάλιν εἰς νέαν κατὰ τῶν αὐστριακῶν μύλων ἐκστρατείαν, φρυάττοντες, ἀφρίζοντες καὶ ἀπειλοῦντες. Εὐδαίμονες θνητοί, εὐδαιμονέστεροι τοῦ Μαγκησίου Ἱππότου! Ἐκεῖνος τοὐλάχιστον ἐκαυχᾶτο μὲν ὅτι μὲ μίαν του πυγμὴν ῥίπτει χαμαὶ τοὺς Γίγαντας καὶ τοὺς ξυλοφορτόνει, ἐνῷ πράγματι αὐτὸς συνήθως ἐξυλοφορτόνετο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ ἀναστήματός του, ἐν τοσούτῳ ἐξετίθετο ἀρόβως εἰς τοὺς κινδύνους καὶ ἔτρωγεν ἀγογγύστως τοὺς ῥαβδισμούς. Ἀλλ' ἡμεῖς, οἵτινες τὸ ἄγαλμά του πρέπει νὰ στήσωμεν πανύψηλον, ἐν μέσῳ τοῦ Παρθενῶνος, ὅπου ἄλλοτε τὸ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, πανύψηλον διὰ νὰ εἶναι ὁρατὸν καὶ ἀπὸ τῆς Σουνιάδος ἄκρας, ἡμεῖς μυριζόμεθα ὡς λαγωνικὰ τὸν κίνδυνον καὶ κατορθόνομεν νὰ τὸν ἀποφεύγωμεν ὡς Ἕλληνες. Ἐὰν οἱ λόγοι καὶ τὰ γράμματα κατέλυον χῶρον, θὰ ἐδημιουργοῦμεν νέαν οἰ Ἕλληνες ἤπειρον, μόνον ἐξ ὅσων εἴπομεν καὶ ἐγράψαμεν ἐναντίον τῆς Ῥωσσίας καὶ τοῦ πανσλαβισμοῦ. Τί ἔγεινεν ἐν τούτοις ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ τὸ δείξωμεν; Ἐστρυμώχθημεν ὡς κοχλίαι εἰς τὸ κέλυφός μας, διατάξαντες τὴν ἡρωϊκὴν ὀπισθοχώρησιν ἐκ Δομοκοῦ, ἐνῷ ἡ Ῥωσσία εἶχεν ἤδη φαγωμένην τὴν ἡμίσειαν Θρᾴκην καὶ ἥπλου τοὺς ὄνυχάς της ἐπὶ τῆς ἄλλης, λείχουσα συγχρόνως διὰ τῆς γλώσσης τὴν Μακεδονίαν. Ποῦ ἐκτείνεται σήμερον ἡ ἡγεμονία τῆς Βουλγαρίας; Ἐπὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐκηρύττομεν διὰ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν συλλόγων μας ἑλληνικάς, καὶ τὰς ὁποίας, μὰ τὸν Μαραθῶνα, ἐλέγομεν τότε, δὲν θὰ πατήσῃ ποῦς σκυθικός, ἐνόσῳ εἰς τὰς φλέβας μας καὶ τὰ λοιπά. Τί εἶναι ἡ λεγομένη ἀνατολικὴ Ῥωμυλία; Κατὰ τὰ δύο τρίτα πληθυσμὸς ἑλληνικώτατος, κυβερνώμενος καὶ πιεζόμενος ὑπὸ βουλγαρικῆς διοικήσεως. Τίς τότε ἀπέβλεπε πρὸς τὴν Θεσσαλίαν, πρὸς τὴν Ἤπειρον; Τίς τότε κατεδέχετο νὰ ψελλίσῃ ὅτι τὰ Ἰωάννινα εἶνε τὸ ὄνειρον τῆς Ἑλλάδος; Ὡμιλοῦμεν περὶ τῶν δύο ὁμόρων ἐπαρχιῶν, ὡς νὰ εἴχομεν τὴν μίαν εἰς τὸ δεξιὸν καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ ἀριστερὸν θυλάκιον. Καὶ ὅμως ἰδρώσαμεν νὰ πάρωμεν τὸ Ἄκτιον, τὸ ἐπιλεγόμενον Ποῦνταν! Ἀπέναντι ἡ Πρέβεζα εἶναι ὀθωμανική, διὰ νὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον αὐστριακή. Καὶ τὰ Ἰωάννινα; Δὲν τὰ αἰσθανόμεθα ὄχι πλέον εἰς τὴν τσέπην μας, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν καρδίαν μας. Τίς σκέπτεται τὴν Μακεδονίαν; Ποῖος μωρὸς λαλεῖ περὶ Θρᾴκης; Ποῖος περὶ Μικρᾶς Ἀσίας; Τίς ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανόν, δεόμενος τὴν ἕνωσιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς; Τίς, καὶ ἂν ἔτυχεν αὐτοὶ νὰ ὑψωθῶσιν, ἐπίστευσεν εἰς τοιούτους ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν τοὺς ὑπέλαβε κατεσκευασμένους ἐξ ὑέλου; Ποῖος ὁρμήσασαν τὴν φαντασίαν του νὰ πετάσῃ τὰς πτέρυγάς της ἐπὶ τῶν θόλων τῆς Ἁγίας Σοφίας, δὲν τὴν ἐκράτησε μετὰ

δυνάμεως μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι συγκρατεῖ παράφρονα; Ὁ Βασιλεύς μας ὑπερήφανος περιφέρει τὴν κυριαρχίαν του εἰς τὴν μισὴν γέφυραν τῆς Ἄρτας, διότι ἡ ἄλλη μισὴ εἶνε τουρκική, ὡς μικρὸν παιδίον, ὅπερ χοροπηδᾷ ἵνα τοῦ δώσουν μισὸ μῆλον.

Θὰ πῆτε ὅτι διὰ τοῦτο ἐστερήθημεν παντὸς ἰδανικοῦ, ἐχάσαμεν τὴν πτωχαλαζονίαν μας, τὸ πήραμεν, ἄλλαις λέξεσιν, ἀπόφασιν ὅτι θὰ μείνωμεν ἐμεῖς κ' ἐμεῖς, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ἀπειλούμενοι ὑπὸ ξένης κατακτήσεως; Ὄχι. Ἀπαράλλακτοι καὶ εἰς τοῦτο ὡς ὁ ἐρέστιος θεός μας Δὸν Κισώτης, ὅστις πτωχὴν τοῦ χωρίου του κόρην τὴν ἐφαντάζετο μεγάλην πριγκηπέσσαν, τὴν ὁποίαν ὑπηρετοῦσιν ἑκατὸν θεράπαιναι, φανταζόμεθα τὸ ψωρομέλλον μας ὡς ἔκτακτον κυριαρχίαν ἐφ' ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ὁποίαν θὰ περιλάβωμεν ὑπὸ τὰ σκῆπτρα τῶν διαδόχων τοῦ Γεωργίου Α'. ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅπως τῇ χορηγήσωμεν τὴν μεγάθυμον ἰσοπολιτείαν τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος.

Τὸ ψωροϊδανικὸν αὐτὸ διατηρεῖ μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν κάποιαν νευροπάθειαν, ἥτις ἐξεγείρεται ἅμα γραφῇ ἄρθρον τι ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ἀποδίδον εἰς τὴν δεῖνα ἢ τὴν δεῖνα δύναμιν σκοποὺς κατακτητικοὺς ἑλληνικῶν χωρῶν, καὶ ἅμα εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἀπαντήσῃ ὁ Φιλήμων εἰς τὸν «Αἰῶνα» καὶ ὁ Κωσταγγελῆς εἰς τὸν «Ἑλληνικὸν Λαόν».

Καὶ τώρα πνέομεν πῦρ καὶ φλόγα ἀπὸ χάρτου, ὅστις ὡς ἡ βάτος τοῦ Μωϋσέως δὲν καίεται, ἐναντίον τῆς Αὐστρίας. Ἅμα τῇ ὑπὸ τοῦ ξίφους - πένας - τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου λύσει τοῦ ἑλληνικοῦ γορδίου, ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς Πρεβέζης καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν νέων ἑλληνικῶν ὁρίων ὑπελήφθη καὶ ὑπὸ τῶν κοινότατον νοῦν ἐχόντων ὡς ἔργον γερμανοαυστριακῆς συνεννοήσεως. Ὁ ἐργάτης τοῦ διπλοῦ θαύματος — ὑποχωρήσεως τῆς Εὐρώπης, καὶ τῆς Ἀγγλίας ἰδίως, εἰς τὰς τουρκικὰς προτάσεις καὶ ἀποδοχῆς τῶν προτάσεων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κουμουνδούρου — διετυμπανίζετο ὁ Ῥάδοβιτς· βοηθὸς τοῦ κ. Κουμουνδούρου διεθρυλεῖτο ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅστις καὶ τώρα πάλιν ἀπῆλθε μυστικῶς, καθὰ λέγουσιν, ἐντεῦθεν εἰς Βιέννην· ἡ «Ὥρα» εἶχε καταγγείλει τότε τὴν σκευωρίαν εὐθαρσῶς· οἱ Ἕλληνες ἐπιστεύσαμεν ὅτι ἐθυσιάσθημεν εἰς τὴν Αὐστρίαν· καὶ μόνον τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» διὰ καλάμου τοῦ κ. Βλάχου ἐστηλίτευε τὴν ἑλληνικὴν ἀγνωμοσύνην πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, αἵτινες ἴδρωσαν ἕως ὅτου κολοβώσουν τὰ ἑλληνικὰ σύνορα.

Τί νέον λοιπόν, τί νέον ἦλθε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ἡ πολυθρύλητος ἐπιστολὴ τοῦ «Χρόνου,» ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐκινήσαμεν καὶ πάλιν πεζολογίαν καὶ ποίησιν ἐναντίον τῆς «δολοφόνου τοῦ Ῥήγα τοῦ Φεραίου», καὶ μόνον τοῦ Παράσχου ποίημα ὑπολείπεται ὅπως στεφανώσῃ ὡς συνήθως διὰ νέων κολλύβων τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα; Ἀληθῶς ἡ ἀνταπόκρισις ἐκείνη εἶπε καὶ ἓν ἄλλο: ὅτι ὄχι μόνον ἡ Πρέβεζα ἐν τῇ Ἠπείρῳ καὶ ἡ Μακεδονία ὅλη θὰ γίνωσιν αὐστριακαί, ἀλλὰ καὶ τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος θὰ ἀναγκασθῇ νὰ προσχωρήσῃ ὑπὸ τὴν αὐστριακὴν ἐπικυριαρχίαν.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἓν τοῦ ἄλλου ἐξαγόμενον; Ἐκεῖνο δὲν φέρει τοῦτο;

Τί δὲ ἐκάματε Βασιλεῦ, πρωθυπουργοί, κυβερνήσεις, βουλαί, καὶ σὺ ἄσπιλε, ἄμωμε, ἀμόλυντε ἑλληνικὲ λαὲ, διὰ νὰ μὴ προπαρασκευάσητε αὐτὴν τὴν θέσιν; Τί ἄλλο εἰμὴ τὴν μοιραίαν αὐτὴν ἔκβασιν, τὸ τέλος τῆς Ἑλλάδος, ἐπηγγέλθητε μέχρι τοῦδε καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν; Ἐπολεμήσατε, ἠγωνίσθητε, ἐδράσατε, ἐσυλλογίσθητε κἂν ποτέ σας περὶ τοῦ ἐναντίου; Τὴν μὲν ἔσω Ἑλλάδα κατεστήσατε ἀνταξίαν τῆς κυβερνήσεως ἑνὸς Κουμουνδούρου καὶ ἑνὸς Ἀγγέλου Βλάχου, τὴν δ' ἔξω ἐξεμεταλλεύθητε μυσαρῶς, ὅπως διὰ δῆθεν προπαρασκευαστικῶν ἐξοπλισμῶν καὶ πανστρατιῶν ἐπιῤῥώσητε τὰ μέσα τῆς ἀρχοντείας σας, τροφοδοτήσητε τὰ βαλάντιά σας, τυραννήσητε τοὺς ἀντιπάλους σας καὶ ἐπαγγελθῆτε τὸν ἔμπορον τῆς φιλοπατρίας, οἱ καὶ τοῦ Σάυλωκ φιλαργυρώτεροι, ὅταν πρόκειται νὰ κλέψητε τὴν πατρίδα.

Ἐνομίσατε, ἐν τῇ διὰ τοῦ ἀτιμωρήτου μεγαλοποιηθείσῃ ἀλαζονείᾳ σας, ὅτι θὰ ἠδύνασθε νὰ ὑποτάξητε καὶ τὸν χρόνον ἀκόμη, ὅστις δουλεύει ὑπογείως, ἀλλ' ἀσφαλῶς, καὶ τοὺς νόμους τοὺς κυβερνῶντας τὰς ἐθνολογικὰς κινήσεις, καὶ τὸ ῥεῦμα τῆς προόδου, ὅπερ τοὺς ἀσθενεῖς περιπηλακίζει καὶ ἐκτοπίζει, ἐνῷ τοὺς ἰσχυροὺς ὑπηρετεῖ καὶ θεραπεύει, καὶ πρὸ πάντων τὸν μέγαν νόμον τῆς ἕλξεως, ὅστις δὲν κρατεῖ μόνον εἰς τὴν φυσικὴν τῶν ἄστρων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν τῶν ἐθνῶν.

Ἐδῶ ἀπὸ πολλοῦ σχεδιάζεται κολοσσαῖον ἔργον προδοσίας, ὅπερ θὰ ἐπισκιάσῃ τὴν προπαρασκευὴν τῆς πτώσεως τῆς Πολωνίας καὶ δὲν θὰ εὕρῃ ἕνα Ἕλληνα Κοζοῦσκον νὰ ἐκσφενδονίσῃ μὲ τὸ αἷμα καὶ τὰ δάκρυά του τὸ: ἡ Ἑλλὰς τετέλεσται! Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἐργαζόμεθα ὅλοι καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος λῆρος, ὁ κατὰ κόρον ἄχρι τοῦδε ἐπαναληφθείς, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς κινδύνοις ὁμονοοῦμεν, θὰ λάβῃ τὴν σφραγῖδα τῆς βεβαιώσεως, καὶ μίαν ἡμέραν συλλήβδην ὅλους ἡ ἱστορία θὰ μᾶς πτύσῃ, ἀποκαλοῦσα: ΕΘΝΟΣ ΠΡΟΔΟΤΩΝ.

ΚΑΛΙΒΑΝ.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Ἡ φιλοτιμία τοῦ *Αἰῶνος* προσεβλήθη δεινῶς ἕνεκεν τῆς προσκλήσεως ὑπὸ τοῦ Κεδίβου τῆς βουλῆς τῶν Φελλάχων. *Καὶ Φελλάχων ἥσσονες* εἶναι οἱ Ῥωμηοί; ἐρωτᾷ ὁ *Αἰών*. Ἂς ἔχῃ ὑπομονὴν ὁ κ. Φιλήμων, *ἄμμες δὲ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες* ἐντὸς δύο μηνῶν, ὅταν αὐτὸς καὶ οἱ συνάδελφοί του θὰ κάθηνται ἐπὶ τῶν ἑδωλίων τῆς Βουλῆς, ἀκροαζόμενοι τὸν κ. Μπούμπουλην ὑπουργὸν τῶν ναυτικῶν.

Ὁ πρωθυπουργὸς Α. Δημητρίου ἐγένετο δεκτὸς ἐν Λαρίσσῃ μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλικὸς ἐπίτροπος ἐξῆλθεν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ. Δὲν θὰ ζηλεύσῃ ἀρά γε ὁ Βασιλεὺς ὅταν ἀκούσῃ ὅτι ὁ ἐπίτροπός του ἐξῆλθεν εἰς προϋπάντησιν ἑνὸς πρωθυπουργοῦ;

Ἐκτὸς τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τοῦ Α. Δημητρίου ἀπὸ Λαρίσσης — κατὰ τὸ ὑπουργικὸν τηλεγράφημα — καὶ ὁ μοίραρχος μετὰ ἐνωμοτίας ἐφίππων χωροφυλάκων. Ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημα δὲν ἀναφέρει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς τῶν χωροφυλάκων, τὸν συνέλαβον ἢ ὄχι;

Ἐν Λαρίσσῃ προσηνέχθη καὶ Στέφανος τῷ κ. Α. Δημητρίου· ποῖον στέφανον προσέφερον αὐτῷ; ἐκεῖνον ὃν ἴδιος ἔστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα δωροδοκήσῃ τὰ χαρέμια τοῦ Σουλτάνου. Μόνος τοιοῦτος στέφανος θὰ ἦτο ἄξιος αὐτοῦ.

Ὁ *Αἰὼν* γράφων περὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν λοιπῶν αὐτῆς μελῶν λέγει ὅτι «ἀνέκαθεν ἐκαυχήθησαν ὅτι εἰσὶ τέκνα τοῦ Κοινοβουλίου, ἅτινα καὶ τὴν βῆχα αὐτὴν δὲν ἐννοοῦσι ν' ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τῆς Βουλῆς.» Καὶ διὰ τοῦτο ἀγαθὲ Φιλήμων, διότι δὲν ἠδύναντο ν' ἀποκρύψωσι τὴν βῆχά των καὶ τὰ τούτοις παρεπόμενα, κατέστησαν τὴν Βουλὴν ἀληθὲς οὐρητήριον, χωρὶς νὰ δαπανήσῃ εὐτυχῶς ὁ Δῆμος.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἣν οἱ δημόται Λαρίσσης *ἐχάραξαν* ἐπὶ τοῦ στεφάνου τοῦ πρωθυπουργοῦ *μανθάνομεν* ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτῶν ὑπῆρξεν ἀλώβητος, τοῦτέστιν ἄνευ λώβης.

Περίεργον! γνωρίζετε εἰς τίνος οἰκίαν κατέλυσεν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἐν Λαρίσσῃ; Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαϊδὰρ ἐφέντη. Κακὸς οἰωνός.

Μᾶς ἀρέσκει ἡ ἑξῆς σύνταξις τοῦ *Ἐθνικοῦ Πνεύματος*. «Ἐν ᾧ *σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐπευφημοῦσι καὶ χαίρουσιν* ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ λύσει τοῦ ζητήματος·» Κατὰ διαβόλου κατήντησαν καὶ οἱ Ἀττικισμοὶ τοῦ Θουκυδίδου σήμερον. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τούτου ἐνθυμήθημεν καὶ ἡμεῖς ἄλλον ἀττικισμὸν τοῦ Θουκυδίδου. «*Σύμπαν τὸ ἰηστρικὸν ἐθρασύνετο ὑπεράγαν*».

Ἡ *Αἰτωλία* τοῦ Μεσολογγίου γράφει ὅτι μέλη τοῦ προεδρείου τοῦ *Βέρωνος* ἐσκάλιζαν ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος χρυσοῖς γράμμασι τὰ ὀνόματά των.

Πιστεύομεν ὅτι ὁ τόσον ὑπὲρ τῆς καθαριότητος μεριμνῶν Δήμαρχος τῆς ἡρωϊκῆς πόλεως θὰ χαράξῃ κάτωθεν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν πλὴν τοῦ συνήθους σταυροῦ καὶ τὴν ἐπιγραφήν:

Ἀπαγορεύεται τὸ οὐρεῖν.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀπονεμηθέντων τῷ κ. Κουμουνδούρῳ στεφάνων (ἄχ! νὰ ἦσαν ἀργυροῦ γιὰ λιανώματα) ὁ πολιτιμότερος διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ μας θὰ ἦναι ὁ *Στέφανος Ξένου*· ὁ *ξένος* αὐτὸς ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Τοῦρκος, θὰ εἶναι βεβαίως ὁ Αὐστριακός.

Ἀποκατικοὶ συλλογισμοὶ τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου κ. Ἰωσὴφ Γκινάκα: «Οἱ ἀπόκατοι ὅμως πρέπει νὰ γείνωσι μετὰ σκέψεως καὶ ὅπως οἱ νόμοι καὶ ἡ τέχνη ἀπαιτοῦσιν.» (*Ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν τοῦ Τηλεγράφου*).

Ἀνεχώρησεν ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας *Κωνσταντῖνος Ἱεροκλῆς*, παρακαλῶν μεθ' ἑαυτοῦ ὡς ἀκολουθίαν τὸν δεινὸν *Δία* του καὶ τὸν δεινότερον *Χεσμὲν τὸν Ἴμβριον*. Οἱ φίλοι του εὐχόμεθα ταχεῖαν ἐπάνοδον, μαλονότι αὐτὸς φαίνεται *ῥίψας πέτραν* ὄπισθεν τῆς κλασικῆς πρωτευούσης Φιλήμονος καὶ Σιβιτανίδου.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἀνεχώρησεν ἐπιβαίνων τῆς «Μπουμπουλίνας»· διατί ὄχι τοῦ Μπούμπουλη;

Ὅταν βλέπωμεν τὸν ἄγαν ἐπιστήμονα κ. Χρηστομάνον κοπτόμενον ἐν τῷ *Αἰῶνι* ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης, ἐνθυμούμεθα δύο ἀλληλοθριζημένους κινεμπόρους, οἵτινες ἐδημοσίευσαν καὶ οἱ δύο ἐπίσης θερμὸν ἐπαινετικὸν *φετγᾶν* τῆς κινίνης των ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς χημείας.

Ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ Βουρβῶνοι εἰς Παρισίους, εἷς κουρεὺς ἐπέγραψεν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κουρείου αὐτοῦ: «Ζήτω ὁ βασιλεὺς· ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγώ».

Ἂν ἤμουν κουρεὺς ἐν Ἀθήναις, θὰ ἐπέγραφον ἐνελλείψει συζύγου: «Ζήτω ὁ βασιλεὺς, ὁ σκύλος μου καὶ ἐγώ».

Λέγεται ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἐπὶ ἰδιοποιήσει στεφάνων, ὧν οἱ ἡμίσεις ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν ὡς (*ὕψος Δηλιγιάννη*) «ἀπεσταλμένον πληρεξούσιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος μέχρι χθιζά τε καὶ πρώϊζα, βουλευτὴν Γόρτυνος ἔτι καὶ νῦν, Ἱππότην τῶν διακρίσεων παγμάτων κλπ. κλπ.»

Ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ *πρώτου* δημοτικοῦ συμβούλου (δευτέρου ὄντος τοῦ δὸν Κισώτου τοῦ τρυφεροῦ) πάλη προέκυψεν εἰς φῶς καὶ τὸ ὄνομα τῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης καὶ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Δούμα, ὅστις μετὰ συμπαθείας ἀπέβλεψε πρὸς τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν εὑρίσκετο ὁ Σιβιτανίδης νὰ εὕρῃ δέκα χιλιάδας δραχμάς. Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ συμπαθοῦνται καὶ συνέλκονται πάντοτε τὰ ὅμοια ἢ τοὐλάχιστον τὰ ἀνάλογα, ὁ εὐπάρειος κ. Δούμας ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν μελιχροπάρειον δημοσιογράφον καὶ τῷ εἶπεν «Ἀδελφέ!

εἶσαι δημοτικὸς σύμβουλος καὶ δημοσιογράφος — γνωρίζω δὲ τί σοὶ ἔπρεπε κυρίως — εἶμαι δὲ διευθυντὴς Τραπέζης—ἠξεύρεις δὲ κατὰ τίνος διαβόλου τύχην—λοιπὸν ἂς σφίγξωμεν τὰς χεῖρας· ἡ ἀνάγκη σου ἔσται ἀνάγκη μου καὶ ἡ ἀνάγκη μου ἀνάγκη σου». Καὶ ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων ἐκλείσθη τὸ ἔντιμον συμβόλαιον.

Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας παρήγγειλε πρὸς ἀπολύμανσιν τοῦ Βαρβακείου θειῶδες σίδερον. Ἐν ᾧ δὲ οἱ δασκάλοι μας συνεζήτουν ἂν ὁ καθαρισμὸς τοῦ κτιρίου τοῦ ἀοιδίμου Βαρβάκη ἔπρεπε νὰ λεχθῇ *ἀπολύμανσις* ἢ *ἐκλύμανσις*, εἴρνης ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ σοφὸς ὑπουργὸς των παρήγγειλε θειῶδες *γαλκὸν* ἀντὶ θειῶδοῦ *σιδήρου*· φαίνεται ὅτι τὸ κατάστημα ἐξ οὗ ἡ παραγγελία ἐγένετο ἐξέτασε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑπουργοῦ ὡς τὸ παραγγελλόμενον πρᾶγμα καὶ διὰ τοῦτο ἔστειλεν θειῶδον χαλκόν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ στείλῃ θειῶδον *τενεκέν*.

Εὑρέθησαν ἐπὶ τέλους ὀλίγοι νέων καρδίαι, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἠκολούθησαν τὸν μελαγχολικὸν Νικολαΐδην εἰς τὴν Θεσσαλίαν, συνασπισθέντες τότε ὑπὸ ὄνομα παρθένου τιμῆς καὶ ἀνδρείας καὶ ἐνεργοῦσιν ὑπὲρ ἀποδόσεως δικαιοσύνης εἰς τὸν ἐγκαταλειφθέντα ἐν τῇ ξένῃ ὡς ξένον, ἐκεῖνον ὅστις προσκληθεὶς πολλάκις νὰ λάβῃ θέσιν στρατιωτικὴν ἢ πολιτικὴν ἐν Γαλλίᾳ, ἠρνήθη προτιμήσας τὴν θέσιν του πάντοτε εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν παντὸς ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Ἀγνοοῦσιν οἱ νέοι ποίαν δύναμιν κρύπτουσιν ἐν ἑαυτοῖς καὶ πῶς ἠδύναντο νὰ ἐκμεταλλευθοῦν αὐτὴν ὑπὲρ πατρίδι. Δὲν θέλουσιν αὐτὰ τὰ ἀπὸ τῶν ὀλίγων ἀνεξαρτήτων χειλέων χυνόμενα ῥήματα πόνου καὶ ἀγανακτήσεως νὰ τὰ συλλέξωσιν ὡς ἀφορμὴν καὶ νὰ σχηματίσωσι τὰ στήθη των εἰς προμαχῶνα ἐναντίον διαφθορᾶς καὶ τῆς προδοσίας. Καὶ μὲ τὸ μικρὸν ὅμως τοῦτο ἤμεθα εὐχαριστημένοι καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὔτε ἡ Πρυτανεία οὔτε τὸ ὑπουργεῖον θὰ κωφεύσουν τώρα εἰς τὴν φωνὴν τῆς νεολαίας ἐξεγερθεῖσαν ἵνα περιθάλψῃ ἕνα τῶν σοφωτέρων αὐτῆς διδασκάλων καὶ γεννικωτέρων ἐν τοῖς πεδίοις τῆς δόξης ὁδηγῶν.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι καταβάλλονται ἐνέργειαι πρὸς σχηματισμὸν δραματικοῦ θιάσου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διασήμου ἠθοποιοῦ Νικολαου Λεκατσα. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ νέος θίασος δὲν θὰ περιλάβῃ παλαιοὺς ἠθοποιούς, ἀποστεωθέντας εἰς τὰς κακὰς ἕξεις των, ἀλλὰ νέους τῶν Γυμνασίων καὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν καλὴν τέχνην προσερχομένους ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λεκατσᾶ, ὅστις θὰ τοὺς διδάξῃ καὶ θὰ τοὺς μορφώσῃ εὐκαλλάκτους ἤδη ὄντας κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀληθοῦς τέχνης καὶ τὴν ἔμπνευσιν τῶν μεγάλων δραματικῶν αὐτοῦ προσόντων. Εὐτυχῶς δὲ οὐ μόνον κάλλιστοι νέοι προσῆλθον, ἀλλὰ καὶ δύο ἄχρι τοῦδε κακαὶ κόραι, ὥστε καὶ ὑπὸ γυναικείαν ἔποψιν ὁ θίασος τοῦ κ. Λεκατσᾶ θὰ διακρίνηται ἐπὶ δρόσῳ νεότητος καὶ σωματικῇ ἀρετῇ καὶ εὐσταλείᾳ ἠθῶν καὶ κινήσεων. Προτρέπομεν πάσας τὰς αἰσθανομένας ὑποκριτικὸν τάλαντον νὰ τολμήσωσι τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δοκιμασίαν, οὖσαι βέβαιαι ὅτι, ἐὰν ἐπιτύχωσιν, ἐξασφαλίζουσι καὶ εἰς ἐκυτὰς μέλλον μεστὸν ποιήσεως καὶ ὑλικῆς εὐημερίας, χορηγοῦσι δὲ τῇ νεαρᾷ ἑλληνικῇ τέχνῃ τὴν δύναμιν ἣν ἡ γυνὴ ἐξασκεῖ ἐπὶ πάσης ὡρᾴας τέχνης. Ὁ κ. Λεκατσᾶς εἶναι ἠσκημένος ἐν τῇ ἀποκλειστικῇ αὐστηρότητι τῆς ἀγγλικῆς ἠθικῆς, προτίθεται δὲ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν εἰς τὸ ἀξιοπρεπέστερον αὐτῆς σημεῖον, ἑπομένως τὰ κοράσια τῶν οἰκογενειῶν, ἅτινα ἤθελον ἀποφασίσει νὰ δοκιμάσωσι τὰς θεατρικὰς τύχας ἔχουσιν ἀπὸ τοῦδε ὅλας τὰς ἐγγυήσεις ὅτι οὐδὲν παράτολμον θὰ διαπράξωσι ῥιπτόμεναι εἰς τὸ μέλλον ἐκεῖνο, ὅπερ τὰς εὐτυχεῖς ἀποκαθίστησι βασιλίσσας τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Δύο ἔτι δημοτικῶν ἔργων ἔχομεν νὰ σᾶς ἀναγγείλωμεν τὴν αἰσίαν ἀποπεράτωσιν, τῆς ἐπισκευῆς τῆς ἑκατονταβαθμίδου κλίμακος τῆς συνδεούσης τὴν κάτω πόλιν τῇ ἄνω, καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν ἀνεγέρσεως δέκα ὅλων ἀποπάτων, ἔργων *ἀνεπιγράφων* μὲν, ἀλλ' οὐχ' ἧττον τῶν ἄλλων κοινωφελῶν. Καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ σᾶς ἔχωμεν ἐνημέρους καὶ εἰς τοὺς ἀποπάτους μας; Βεβαίως, ἀφοῦ ὁ Δήμαρχός σας τρώγει τοῦ κόσμου τῆς ὀρισκὶς καθ' ἡμέραν καὶ δὲν σᾶς κάνει τὴν χάριν νὰ παράσχῃ τοιαῦτα ἄσυλα εἰς τὰς ἀνάγκας σας, πρέπει νὰ μανθάνητε τὰς προόδους ἡμῶν καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγετε τὰ μάτια. Ἔπειτα διατί τάχα νὰ μὴ ἀφιερώσωμεν δύο γραμμὰς εἰς ὅ,τι ἕνας Οὐγὼ φιλοτοφῶν ἀφιέρωσεν ὅλας σελίδας; Ὅλοι ἠξεύρομεν τί μᾶς κοστίζουν τὰ περιττώματα, ἀλλὰ δὲν κατενοήσαμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα ν' ἀποζημιωθῶμεν χρησιμοποιοῦντες αὐτὰ εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ μπαρκάροντες αὐτὰ γὰ σταφίδα εἰς τοὺς Ἄγγλους· 40 τάλληρα τὴν χιλιάδα δὲν εἶναι μικρὸν κέρδος, ἔπειτα ἴσως ἡ σταφὶς γίνεται νοστιμωτέρα καὶ ὑπερτιμηθῇ· ἂς δοκιμάσουν οἱ ἀμόδιοι, ἀλλὰ προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσωπικοῦ τῆς νέας αὐτῆς ὑπηρεσίας, διότι εἶναι ἄξιοι νὰ μᾶς φάνε τὰ μισὰ ὑπάλληλοι συνειθισμένοι νὰ γλύφουν τὰ δάκτυλά των ὅταν ἔχουν τὸ μέλι στὰ χέρια των, κατὰ τὴν παροιμίαν.

Μετ' ἀγαλλιάτεως ἐδέχθημεν εἰς τὰς ἀγκάλας μας τοὺς ἀδελφοὺς Τσούσιδες καὶ Χαλβατζήδες, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἐφύλαξαν τὸν λόγον των ὑποσχεθέντες πρὸ τριῶν ἐτῶν μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας, ὅτι τότε μόνον θὰ σηκωθοῦν, ὅταν ἴδοῦν σημαία ἑλληνικὴ καὶ τὸν Βασιλεὰ καβάλλα· τώρα εἶδον καὶ σημαία καὶ Βασιλεᾶ, γιατὶ λοιπὸν δὲν ἐσηκώθησαν; Θὰ 'ρθῇ καιρὸς νὰ μετανοήσουν.

Διὰ δασκαλικοῦ διατάγματος, δημοσιευθέντος τῇ 24 φθίνοντος, ὁ δάσκαλος τοῦ Α'. δημοτ. σχολείου ἐκήρυξε τὴν λῆξιν τῆς ἐπιστρατεύσεως εἰς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς ὡς ἑξῆς· « . . . τὸ σχολεῖον ἠλευθερώθη ἀπὸ τὸν στρατωνισμὸν καὶ ληξάσης τῆς ἐπιστρατεύσεως, ὁ στρατωνισμὸς δὲν θέλει ἐπανληφθῇ πλέον.» Ζήτω λοιπὸν ὁ δάσκαλος! ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ τὸ Ζήτω νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ Ὑπουργὸς τῆς παιδείας.

Εἶναι ἀληθῶς πολὺ περίεργοι οἱ λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος, ἀντιποιούμενοι τῆς θέσεως τοῦ Κυρίου ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ, ὅταν καλῶσι διὰ τοῦ γραμματέως μεταξὺ τῶν ζώντων ἐνόρκων καὶ τοὺς ἀποδημήσαντας εἰς Κύριον συναδέλφους των. Δὲν ἀφίνουν τὰ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γεροντία εἰς τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἀλλὰ τὰ ἐξαφνίζουν κάπου κάπου, δὲν σκέπτονται ὅμως τί θὰ κάμουν, ἂν κανεὶς μακαρίτης κατὰ λάθος νομίσῃ ὅτι ἐπέστη ἡ δευτέρα παρουσία (ὡς πολλαὶ γραῖαι, ἀκούουσαι τὸ ὡρολόγιον τοῦ μεσονυκτίου, τὸ νομίζουσιν ὡς τὸν κώδωνα τοῦ ὄρθρου καὶ κινοῦσι διὰ τὴν ἐκκλησίαν), καὶ τοῖς παρουσιασθῇ τρέμων ἐν τῷ σουδαρίῳ του. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα.

Ποῦ εἶσαι, κ. Παππαδιαμαντόπουλε, μὲ τὴν θετικὴν φιλοσοφίαν σου, νὰ μάθῃς τὴν χρησιμότητα τοῦ μυὸς ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τοῦ παντός. Ὅλοι γνωρίζετε πῶς εἰς μῦς ἔσωσεν ἕνα λέοντα, μάθετε ὅμως τωρα ὅτι εἰς ἀπόγονος τοῦ μυὸς ἐκείνου ἔσωσε πρό τινων ἡμερῶν τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν ἴσως τοῦ φίλου κ. Ικν. Καρνάτσου, ὅστις κοιμώμενος ἀφυπνίσθη δι' ὑπὸ οἰκιακοῦ του μυὸς, κατληφθέντος ἐκείνου τὴν νύκτα ὑπὸ ἀληθοῦς φιλαναγνωστικῆς μανίας καὶ φυλλομετροῦντος θορυβωδῶς τὰ ὑπὸ τὴν κλίνην τυχόντα βιβλία, καί τοι τώρα δὲν ἦναι καιρὸς ἐξετάσεων· καί τοι δ' ἐστάλη κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὸν διάβολον ὁ μῦς, ἐπανῆλθεν ὅμως καὶ τρίτον ἵνα κάμῃ ἐπανάληψιν τῆς μελέτης του καὶ τρίτον δὲ ἀφυπνισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶδεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του πλανωμένην σκιὰν ἀγνώστου, ὅστις ἰδὼν ὅτι ἠννοήθη ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγὴν πηδήσας διὰ μιᾶς τὰς εἴκοσι βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ πυροβοληθεὶς, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἀπέναντι τοιούτων εὐεργεσιῶν χαλάλι τους καμμὰ φορὰ τ' ἀλεῦρι ποῦ μᾶς τρῶν' οἱ φίλοι ποντικοί.

«Ὁ Αυμπεράκης» — πρόκειται περὶ τοῦ Βασ. ἐπιτρόπου Τρικάλων,—«ἐθυσίαζε διαρκῶς τὴν ὑπηρεσίαν εἰς *ἀδυναμίας του* ἀξιοθρηνήτους . . . αἱ γινόμεναι εὐκολίαι ἠγοράζοντο συνήθως ἀντὶ *νομίσματος* μὴ ἔχοντος νόμιμον κυκλοφορίαν οὔτε ἐν τῇ ἠθικῇ τῆς κοινωνίας τάξει, οὔτε ἐν τῇ ἀγορᾷ . . . Εἰς τὸν διάδοχόν του ὑπέβαλον ἐρώτησιν ἂν ἐτέλεσεν ἁγιασμὸν ἐν τῷ εἰσαγγελικῷ γραφείῳ πρὸς ἀπολύμανσιν αὐτοῦ. . .» *Φορολογούμενος*

Ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς βασιλίσσης γυμνάζονται οἱ νεοσύλλεκτοι μὲ τὰ ἐνδύματά των ἀκριβῶς ὅπως ἄλλοτε ἐπὶ τῆς μακαρίτιδος ἐφεδρείας καὶ ὅπως πέρυσιν ἀκόμη, ἀλλὰ τότε εἶχον τὸν λόγον ὅτι δὲν εἴχομεν προμήθειαν στολῶν, τώρα ὅμως τί; ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ; Δὲν ἔχομεν στολάς; ὄχι πλέον εἰς τὸν κὺρ Ἀλέξη τὸν Κοδολὸ, ἀλλ' εἰς τὰ παλαιοπωλεῖα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ. Πωλοῦνται εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς ζίφη ἀπολυθέντων ἐπικούρων μετὰ πιστοποιήσεων περὶ τῆς παρθενίας των. Ὁμοίως μὴ χρησιμοποιηθεῖσαι ἀδειαι ἀπολυθέντων ἐπιστράτων διὰ μόχθων καὶ κόπων ληφθεῖσαι καὶ ἐξαγορασθεῖσαι. Οἱ ὑπηρετοῦντες ἐπωφελήθητε τῆς εὐκαιρίας.

ΝΕΙΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝ ΡΟΥΦ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ

(Φρέσκα καὶ ἱστορικώτατα)

— Κλείνατ' ἐπὶ δέεεξιά!

Εἷς στρατιώτης μένει ἀκίνητος.

— Βρὲ γιατὶ δὲ γυρίζεις ἐσύ;

— Εἶμαι ζερβός, κύριε λοχία.

Ὁ ἰατρὸς Π. ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.

— Τί ἔχεις βρὲ ἐσύ;

— Κύριε γιατρὲ εἶναι δύο τρεῖς 'μέρκες ὅπου δὲν 'μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ ταῖς θέρμαις καί . . .

— 'Από π.ῦ εἶσαι ρέ;

— 'Από τὴν Σύρα!

— Μὲ τὸν Γρυπάρη ψηφίζεις ἢ μὲ τὸν Μπούμπουλην;

— Μὲ τὸν Γρυπάρη.

— Εἶσε πολὺ καλὰ. Δεκανέκ, 48 ὥρας περιορισμὸ αὐτὸν ἐδῶ!!

— Μὲ πρόσταγμα κλείνατ' ἐπὶ δεξιὰ ὁ ζυγὸς διπλασιάζει τὸν μονόν, λοιπὸν κλείνετε ἐπὶ δέεεξιά!!

Εἷς δὲν ἔκαμε τίποτε.

— Βρὲ γιατὶ δὲν διπλασίασες;

— Δὲν εἶμαι 'γὼ ὁ ζυγός!

— Τί ἀριθμὸ ἔχεις;

— Τέσσαρα· μὰ τὶ τὸν θὲς τὸν ἀριθμὸ, 'μένα μὲ λὲν Στεῦρο Φιλιώτη.

Ἀναφορὰ τάγματος.

— Σὺ πάλαι τί θές;

— Εὐσεβάστως ἀναφέρομαι πρὸς τὸ τάγμα παρακαλῶν αὐτὸ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τί θὰ πῇ ἀτνῶς!

— Βρὲ γιατὶ ἀναφέρεσαι; καὶ δὲ ρωτᾶς κανένα;

— Ἠρώτησα δὲν γνωρίζει κανείς.

— Πήγαινε στὴ θέσι σου, ἀτνῶς εἶναι πρόσταγμα, νὰ ἔτσι ἄκατνῶς!

Συλλογισμὸς δύο νεοσυλλέκτων

— Ρὲ Μῆτσο, ἕναν ποῦ εἶναι ἀπ' τὰ Παρίσια πῶς τὸν λένε;

— Παρισιάνο, γιατί;

— Ἀμ ἕνα ποῦνε ἀπ' τὴ Βενετιά;

— Βενετσάνο.

— Καλά, κ' ἕνα ποῦ εἶναι ἐδῶ ἀπ' τὸν Ῥούρ;

— !!!!

ΣΟΚΙΝ

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. **197** *φύλλῳ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».*

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ὁ πολλαπλασιαστέος **17,000** εἰσὶ τὰ κατασχετήρια, ὁ δὲ πολλαπλασιαστὴς **7**, τὸ ἀντίτιμον τῆς καταχωρίσεως, ὁ διαιρετέος **119,009** τὸ ποσὸν τῶν πληρωθησομένων δραχμῶν — ὁ διαιρέτης **[5** αἱ Ἐφημερίδες ἐν αἷς καταχωρίζονται τὰ κατασχετήρια, καὶ τέλος τὸ πηλίκον, τὸ εἰς αὐτὰς διανεμηθησόμενον ἑκάστῃ ποσόν· εἶνε τὸ πηλίκον τοῦτο 27,000 (καὶ ὄχι 23,000) διαιρούμενον εἰς δύο ποσά, ἤτοι 23,000 διὰ τὰς καταχωρίσεις καὶ 4,000 διὰ μεσιτικά, ὅπερ διέφυγεν ὑποθέτω, τὸν θέντα τὸ πρόβλημα.

Ἐπέτυχα τὴν λύσιν;

ΙΩ. ΦΩΤΙΟΥ

Τὰ λουλούδια της

Τ' ἄλλα λουλούδια 'σὰν κοποῦν εὐθὺς τὴν ἄλλη ὥρα
τὴν ὠμορφιά τους χάνουνε, τὴ μυρουδιὰ πετοῦνε,
μὰ ὅσα μοῦδωκες ἐσὺ — 'μέραις περᾶσαν τώρα,
κι' ἀκόμη σὰν 'στὴ ρίζα τους θαρρεῖς μοσχοβολοῦνε,
Ἄχ! δὲν μυρίζουνε αὐτὰ τὰ τόσῳ μαραμένα,
μυρίζει ἡ ἀγάπη σου 'ποῦ τἄχει μυρωμένα.

ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Καιρὸς πλέον ν' ἀποσυρθῇ ὁ Σαβαὼθ εἰς τὰ ὑψηλότερα! Τὰ σαβαωθάκιά του βαίνουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ πτερωτῷ τῷ ποδὶ ὅσον οὔπω τὸν καταφθάνουσι.

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ κώπη ἀπετέλει τὴν μονάδα τοῦ θαλασσίου δρόμου καὶ ὁ ὄνος κατὰ ξηρὰν· κώπη λοιπὸν καὶ πάλιν κώπη καὶ κατάκοποι οἱ ἀτυχεῖς θνητοί, ἡμέραν ὁλόκληρον διήνυον ὅπως κατασταλάξωσιν εἰς Αἴγιναν ἀπὸ Πειραιῶς πλέοντες. Ἐντεῦθεν αἱ πολυθρύλλητοι μονήρεις καὶ διήρεις καὶ τριήρεις. Τώρα ἂς φαντασθῇ τις τὰ ναυμαχίας τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ἐποχῶν, ὀλίγον διαφερούσας καυγᾶ βαρκάριδων ἐν τῷ Φαλήρῳ, τοὺς ὁποίους ἀπὸ ὑψηλῆς τινος κορυφῆς θεᾶται ὁ Παρασκευαΐδης φέρων τὸν ἀγγλικὸν αὐτοῦ πῖλον, καθὼς ὁ Ξέρξης τὴν τιάραν του!

Περὶ ὄνων, ὀνομαχίας καὶ ὀνομανίας παραπέμπω εἰς τὴν *γαϊδουροκαβαλαρίαν* τῶν ἀποκρέω, καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑρμουπόλεως εἰδικοὺς περὶ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ἐν τούτοις παρῆλθεν ἡ κωπώδης ἐκείνη ἐποχή, καὶ ὁ ὄνος ἀπὸ καταδρομικοῦ θηρίου ἐγένετο οἰκόσιτος, ἀχώριστος τοῦ γεωργοῦ φίλος, καθὼς τοῦ ποιμένος ὁ κύων· τοιουτοτρόπως τὴν κώπην καὶ τὸν ὄνον διεδέχθη ὁ ἵππος καὶ τὸ ἱστίον· ἐπλημμύρισε λοιπὸν ἡ ξηρὰ ἀπὸ ἁμάξας καὶ ἡ θάλασσα ἀπὸ ἱστιοφόρα σκάφη.

Τότε ἵστασο ἐπὶ βράχου τινος ἀποτόμου, ὡς στύλος σημαίας ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων φρουρίου, κατὰ τοῦ ὁποίου τὰ κύματα θραύονται ἀγρίως. Αἴφνης μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα διέκρινες λευκὸν σημεῖον. — Θὰ εἶναι γλάρος ἔλεγες... ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὁ γλάρος ἐδιπλασιάζετο... Τότε θὰ εἶναι γερανὸς ἐρώνεις... ἀργότερον τὸν ἐξελάμβανες ὡς στρουθοκάμηλον, κατόπιν ὡς πτεροφόρον ἐλέφαντα!.. καὶ ἐπὶ τέλους τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σημεῖον ἦτο... τρεχαντήριον, καράβι, φρεγάτα. — Παραπλεύρως τώρα ἠδύνασο ν' ἀκούσῃς τὸν θόρυβον τῶν κάρρων, τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν λεωφορείων.

Τοιουτοτρόπως διήρχεσο τὴν Ἑλλάδα (ἀλλ' ὄχι τὴν Ἑλλάδα) τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν ὁλόκληρον ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θαλασσοπλέων, ἢ ἁρματοπορῶν, ἐν ᾧ ἄλλοτε, οἱ ἀπόγονοί σου ἴσως θὰ συνέχιζον καθ' ὁδὸν τὴν ὁδοιπορικήν αὐτὴν διασκέδασιν.

«Καὶ ἐσμικρύνθη ἡ γῆ, καὶ ἐμακρύνθησαν τὰ κανὰ τῶν θνητῶν» (Προφητειῶν τὸ ἀνάγνωσμα).

Παρῆλθε καιρὸς πολὺς καθ' ὃν ὁ ἄνεμος ὡς πελώριος ἀχθοφόρος ἢ ὡς μανιώδης τοῦ φρενοκομείου φυγάς, μᾶς ὤθει ἀνὰ τὴν θάλασσαν, καὶ οἱ ἵπποι ρωθωνιῶντες καὶ σιελίζοντες μᾶς ἔσυρον εἰς τὴν ξηράν. — Ἀλλ' ἂν ποτε συνέπιπτε νὰ καθεύδῃ ὁ ἄνεμος, ἐστήκαμεν τὴν σκηνήν μας ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ, καθὼς οἱ τουρκόγυφτοι ἐν μέσῳ τοῦ *Πολυγώνου*, ἀναμένοντες τὴν μῆνιν τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ἐκεῖνοι τὴν ἄδειαν τῆς ἀστυνομίας διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

Περὶ κάρρων, ἁμαξῶν καὶ λεωφορείων ἱκανὰ ὡμίλησεν ὁ Βόβῶ καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Ἑλλάδος κάτοικοι. — (Βλέπε καὶ *κακὴ Σκάλα, γκρεμὸς, κορφοβούνια, κακὴ πέτρα* καὶ πολλὰ ἄλλα ἑλληνικὰ συγγράμματα).

Ἦτο μὴν Μάϊος· αἱ χελιδόνες πρὸ μικροῦ μετακομισθεῖσαι διὰ τῶν γερανῶν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα (εἰς τὰ ψυχρὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν οἱ ἀγριόγαλλοι) ἔστησαν ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ ταῖς πόλεσι τὰς φωλεάς των· αἱ σιταρήθραι, φοῦφραι ληστρικαὶ συμμορίαι, μετὰ τῶν μυρμήγγων, ἀγρίων ἀπὸ τῆς Σαχάρας ἐπιδρομέων, ἐπιπεσοῦσαι κατὰ τῶν σταχέων καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἁλωνίων σίτου ἐπέφερον θρᾶσιν δεινήν! — Αἱ καρδερῖναι τερετίζουσαι ἐπέτων ἀπὸ ἀκάνθας εἰς ρυάκιον, καὶ ἀπὸ ρυακίου εἰς ἄκανθαν, οἱ σπουργῖται ἐτεκνοποίουν, ἡ ἀηδὼν ἐκελάδει, ὁ ὄνος ὠγκάνιζεν, ὁ βάτραχος ἐκόαζεν, ὁ τέττιξ ἐτέττιζεν.. εἰκών... τί εἰκὼν — ἀπαράλλακτα πίναξ ἀλληλοδιδακτικοῦ σχολείου.

Ἦτο λοιπὸν Μάϊος· ἡ σκοπιὰ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἵστασο ἔφερε τὸν ἕνα ὀρθαλμόν σου εἰς ἀπέραντον τάπητα καταπρασίνου πεδιάδος, τὸν δ' ἕτερον εἰς κυανοῦν στρῶμα ἀχανοῦς θαλάσσης. — Αἴφνης *καπνὸς* ἀναφαίνεται ἀπὸ τοῦ θαλασσίου, καπνὸς καὶ ἀπὸ τοῦ χερσαίου ὁρίζοντος: καπνὸς λοιπὸν ἀπὸ ἐδῶ, καπνὸς ἀπ' ἐκεῖ.... — Πυρκαϊά!!.. ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς σου ἀναφωνεῖς τότε σύ... ἀλλὰ πυρκαϊὰ εἰς τὴν θάλασσαν; — Τότε θὰ εἶναι νεφύδριον... θὰ εἶναι ὀμίχλη... θὰ εἶναι... ἀλλὰ πρὶν ἢ προσθέσῃς δύω ἢ τρία ἀκόμη *θὰ εἶναι* — οὔ!.. οὔ!.. ἀκούεις ἕνα σύριγμα! ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τῆς σκοπιᾶς — ἴ.. ἴ... ἓν ἄλλο ἀπὸ τὸ ἕτερον, καὶ τρυπώνεις αὐτομάτως ἐντὸς αὐτῆς, ὡς ὁ Ναπολέων εἰς τὴν πρὸ τῶν ποδῶν του ἐκρηγεῖσαν βόμβαν! Καὶ ὅμως ἂν δὲν ἐτρύπονες ὡς λαγωὸς ἢ ὡς Ναπολέων, (ἔχεις τὴν ἐκλογήν) θὰ ἔβλεπες ἕνα ἀτμοδρόμωνα σχίζοντα τὴν θάλασσαν, καὶ ἕνα ἄλλον κυλιόμενον εἰς τὴν ξηρὰν μὲ ταχύτητα βέλους.

«Καὶ ἐξηρανίσθησαν τρεχαντήρια καὶ λεωφορεῖα ἐχάθησαν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς» (Προφητειῶν τὸ ἀνάγνωσμα ς!)

Καὶ τώρα; τώρα εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας διέρχεσθε τὸν κόσμον ὁλόκληρον μὲ ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ Φὼγγ καὶ τοῦ Πασπαρτοῦ! τώρα ἡ ἐκστρατεία εἰς τὴν Τρωάδα καὶ εἰς τὸ χρυσοῦν δέρας εἶναι οἱ συνήθεις περίπατοι τοῦ Παρασκευαΐδου· αἱ δὲ περσικαὶ ἐπιδρομαί, ἡ κάθοδος τῶν Δωριαίων, ἡ ἀνάβασις τοῦ Κύρου, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνεβοκατεβάσματα, σήμερον τὸ πολὺ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μετακομίσεις ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τῆς οἰκίας σας!

Ἐν τούτοις ὁ ἀτμὸς δὲν ἐπαρκεῖ ἀκόμη εἰς ἀνθρωπίνους ἀνάγκας, καὶ ὀρθότερον εἰπεῖν, εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐγωϊσμόν, ὁ δὲ χῶρος τῆς γῆς εἶναι πλέον στενὸς διὰ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν. — Ζητεῖ αὕτη νὰ πετάξῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ποδήνεμος καὶ νὰ διέλθῃ τὴν γῆν πᾶσαν ἠλεκτροφόρος. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐγκαταλείψωμεν οἱ θνητοὶ πάντες τὴν γῆν, ὡς ὁ ἀετὸς ἐγκαταλείπει τὸν σιδηροῦν αὐτοῦ κλωβὸν ὁπόταν εὕρῃ τὴν θύραν ἀνοικτήν, καὶ θὰ σπεύσωμεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρός μας ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἂν αὐτὸς δὲν προφθάσῃ... νὰ τὸ κόψῃ λάσπη!..

Εἰς τὴν μελλοντικὴν αὐτὴν ἐποχὴν μοὶ ἀρέσει νὰ μεταβῶ, καὶ νὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ ἐὰν θέλῃς διὰ νὰ γίνωμεν ἀκροαταὶ καὶ θεαταὶ ἀκόμη τῶν κάτωθι ἐπεισοδίων:

— Γιὰ ποῦ εἶσαι σήμερα;

— Ἴσως διὰ τὸν βόρειον πόλον... καὶ σύ;

— Διὰ τὸν Νότιον· ἔχω συνέντευξιν μὲ μίαν μου ἐρωμένην... ἔρχεσαι;

— Θὰ εἰρχόμην ἂν δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀκούσω τὴν Σιλβέρα (πρώτη ἠθοποιὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) ἢ τὸ Λόεγγριν (μουσικὴ τοῦ μέλλοντος).

— Ἂς εἶναι... ἔλα μετὰ τὸ θέατρον,

— Πάει καλά... λοιπὸν au revoir...

Καὶ ἀποχωρίζονται οἱ δύο φίλοι, ὁ εἷς διὰ τὸν βόρειον καὶ ὁ ἕτερος διὰ τὸν Νότιον πόλον, ὅπως ἐπανιδοθῶσι μετά... ἑπτὰ ὥρας...

— Χθὲς τὴν ἑσπέραν διήλθομεν τὴν Σαχάραν: ἐν καπάδιον ὀρτίγων συνελάβομεν τρέχοντες, πολλαὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς πρὸ τῆς ἀνεμώδους ταχύτητός μας καὶ ἄλλας ἀφήκαμεν ὄπισθέν μας χιλιάδας λεύγας (ἀπαράλλακτα Μινχάουζερ).

— Καὶ πόθεν ἐξεκινήσατε;

— Ἀπὸ τὸ Λιβερπούλ... εἶναι πολὺ καλὴ ἡ ἑταιρία τῶν ἀεροστάτων!...

— Μαρία, (εἶναι ἡ σύζυγος) ἀπόψε θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν σελήνην.

— (Χαϊδευτικῶς) Ἄ! ὄχι Γεωργάκη! καθ' ἡμέραν εἰς τὴν σελήνην, θέλω νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Μεγάλην Ἄρκτον;

— Ἔστω... ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸν κομήτην! Θὰ ἀνταμώσω ἐκεῖ τὸν Θεοδωρόπουλον! (ὁ Θεοδωρόπουλος εἶναι Πελοποννήσιος),

---

— Ποῦ εἴσθε χθὲς τὴν ἑσπέραν;

— Εἰς τὸν Γαλαξίαν!.. ἐδίδε χορὸν ὁ Κολοκοτρώνης!..

— Καὶ πῶς ἐπεράσατε;

— Θαυμάσια! Εἴχομεν δεῖπνον, χορόν, βεγγαλικὰ φῶτα, καὶ εἰς τὸ τέλος μίαν ἐκδρομὴν μέχρι τοῦ χάους!..

— Καὶ δὲν ἀπαντήσατε πουθενὰ τὸν Θεόν;...

— Ὄχι... μόνον τὸν Διογένην, τὸν ἅγιο Λαυρέντιο καὶ τὸ Φίλιππο Ἰωάννου...

DOCK

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΛΕΥΚΟΙ ΚΑΙ ΜΕΛΑΝΕΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΙΔΟΠΟΙΩ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΟΤΙ

θέλων νὰ θεραπεύσω ἔλλειψιν τῆς πόλεώς μας κατήρτισα

ΙΠΠΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΕΝ Ω ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΕΣ ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΕΥΡΙΣΚΕΙ

ΙΠΠΟΥΣ ΚΑΛΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ

δεδαμασμένους καθ' ὅλα τελείους πρὸς ἱππασίαν.

Ἐπίσης παραδίδω **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΙΠΠΑΣΙΑΣ** εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας, ἔχων ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΟΡΙΖΕΙ ΤΑΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΣ

Τὸ ἱπποστάσιον κεῖται παρὰ τὴν λεωφόρον Νοσοκομείου, πλησίον τῆς οἰκίας Κορδέλλα.

ΓΕΩΡ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸ πρωτεῦον σιγαρόχαρτον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς κατασκευήν του εἶναι τὸ σιγαρόχαρτον τοῦ **JEAN BARDOU**, τὸ ἐπιλεγόμενον

ZOB

Ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦσι **19** *μετάλ. ἀξίας καὶ* **3** *χρυσᾶ*

ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ὅπου πωλεῖται τὸ ἀληθινὸν ZOB εἶναι τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Ἅπαντα τὰ εἴδη τῆς γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἴδους σφραγῖδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος Edler und Krische τοῦ Ἀννοβέρου.

Μόνη ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ ἀληθοῦς σιγαροχάρτου **JOB** τοῦ οἴκου Jean Bardou τῆς Γαλλίας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΔΟΥ

Ἀπευθυντέον διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ Ζαχαροπλαστεῖον *Ἀκριβοπούλου.*

ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ, ΑΡ. 243.

ΛΑΜΠΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἐξ ὅλων τῶν ἐργοστασίων τῆς Αὐστρίας, τῆς Βοημίας καὶ τῆς Γαλλίας ἐκόμισεν ἐφέτος καὶ τῆς πλέον καλλιστθήτου ἐκλογῆς

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ,

κρεμαστάς, τοῦ τοίχου, τῶν σαλονίων, ἐπιτραπεζίους,

ΑΚΟΜΗ

Λάμπας Πομπαδοὺρ μυδραλιοβόλους πολυφυτίλους κλπ.

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΩΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ὁδὸς Μουσῶν, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος, παρὰ τὴν πλατεῖαν Συντάγματος.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΥ